

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 16-07-19571 וייס ואח' נ' שומרה חב' לביטוח בע"מ

לפני כבוד הרשם הבכיר אבי כהן

התובעים:

1. בעז וייס

2. אילנה וייס

ע"י ב"כ עו"ד ואסים עומר

נגד

הנתבעת:

שומרה חב' לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד ערן פאר ורונית דרשור

פסק דין

לפניי תביעה כספית ע"ס 20,550 ₪ בגין אי-תשלום תגמולי ביטוח בשל נזקי רכב-רכוש בתאונת דרכים עצמית (נטענת) מיום 13.12.16. התביעה הוגשה ונתבררה בסדר דין מהיר.

הצדדים

- התובע 1 והנתבעת 2 הם בני זוג הנשואים זה לזו (להלן ולשם הנוחות – "התובע" ו-"הנתבעת", בהתאמה).
- התובעת הינה המבוטחת (היחידה) הרשומה בפוליסת הביטוח שהוציאה הנתבעת לרכב מושא התביעה (כך לפי רשימת הפוליסה שרק הנתבעת הגישה). מדובר ברכב פרטי מתוצרת מיצובישי (ספייס סטאר) ש.י. 2013 מ.ר. 3481311 (להלן – "הרכב המבוטח"), ומדובר ב"פוליסה תקנית", משמע "פוליסה לביטוח רכב פרטי ומסחרי עד 3.5 טון", בהתאם להוראות תקנות הפיקוח על עסקי ביטוח (תנאי חוזה לביטוח רכב פרטי), תשמ"ו – 1986.
- יוצא, כי בין התובעת בלבד לבין הנתבעת מתקיימים יחסים חוזיים-ביטוחיים, ואילו בין התובע לבין הנתבעת לא מתקיימים יחסים מוגדרים כלשהם, אך הצדדים התייחסו אל שני התובעים גם יחד כאל מבוטחי הנתבעת, ואלך אפוא גם אני בדרכם.

הליכים עיקריים

- ביום 10.7.16 הוגש כתב התביעה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 16-07-19571 וייס ואח' נ' שומרה חב' לביטוח בע"מ

- ביום 17.8.16 הוגש כתב ההגנה.
- ביום 23.9.16 נעתרתי לבקשת הנתבעת להשהיית מסמכי חקירה פרטית שנערכה עבורה עד לאחר תום שמיעת ראיות התובעים, עפ"י הלכת סוויסה.
- ביום 19.12.16 הוגשו ראיות מטעם התובעים: תצהירי עדות ראשית של שני התובעים, חוות דעת מומחה של שמאי רכב ומסמכים שונים.
- ביום 10.1.17 נעתרה בקשת התובעים לתיקון כתב התביעה (תיקון שתי טעויות סופר).
- ביום 15.1.17 הוגש (כראיה מטעם הנתבעת) תצהיר עדות ראשית של החוקר הפרטי מטעמה, כאשר התצהיר הוגש לידי ולעיני ביהמ"ש בלבד באותו שלב.
- ביום 19.2.17 נערך בפניי דיון הוכחות (דיון ראשון ויחיד בתיק).
 - בדיון העידו שלושה עדים מטעם שני הצדדים: שני התובעים כעדים מטעם עצמם, בחקירה על תצהיריהם הנ"ל, והחוקר הפרטי מטעם הנתבעת, בחקירה על תצהירו הנ"ל, שנמסר לתובעים במהלך הדיון ובתום עדות התובעים.
 - בתום הדיון הוחלט על הגשת סיכומי טענות בכתב.
- ביום 12.4.17 ניתן פס"ד המוחק התביעה מחוסר מעש מצד התובעים – בשל כך שלא הגישו סיכומיהם במועד, חרף הארכתו המיוחדת לבקשתם.
- ביום 2.5.17 נעתרתי לבקשת התובעים לביטול פסה"ד הנ"ל וביטול אותה, תוך מתן חיתור לתובעים להגשת סיכומיהם באיחור (במועד שבו הגישו אותה בפועל – 25.4.17) ותוך חיוב התובעים לשלם לנתבעת הוצאות בסך 3,000 ₪.
- ביום 16.5.17 הוגשו סיכומי הנתבעת.
- ביום 23.5.17 הוגשו סיכומי תשובה מטעם התובעים.

השאלה שבמחלוקת

ניתוח מכלול טענות וראיות הצדדים, כמו גם עמדת שני הצדדים גם יחד בסיכומיהם, מעלים כי גורלה של התביעה ייחודך עפ"י התשובה לשאלה העיקרית הבאה שבמחלוקת: האם, כגרסת התובעים, התאונה מושא התביעה התרחשה ביום 13.2.16 (שהוא יום שבת בשבוע), או שמא, כגרסת הנתבעת, התאונה התרחשה ביום 12.2.16 (שהוא יום שישי בשבוע), וזאת כאשר אין חולק בין הצדדים כי במידה שייקבע שהתאונה התרחשה ביום 13.2.16, כי אז יש כיסוי ביטוחי לנהיגת התובע ברכב המבוטח בשעת התאונה בפוליסת הביטוח שהוציאה הנתבעת, ואילו במידה שייקבע שהתאונה התרחשה ביום 12.2.16, כי אז אין כיסוי ביטוחי ודין התביעה להידחות. כל זאת בשים לב לעובדה, הלא שנויה במחלוקת, לפיה עד יום 12.2.16 נהיגתו של התובע ברכב המבוטח לא הייתה מכוסה בפוליסה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 16-07-19571 וייס ואח' נ' שומרה חב' לביטוח בע"מ

שהגבילה עד אז את הכיסוי לנהגים נקובים בשם, שהתובע לא נכלל בהם, כאשר רק ביום 12.2.16 הוסף באופן מיוחד כיסוי ביטוחי בפוליסה גם לתובע.

דיון והכרעה

דין התביעה – להידחות.

ניתוח מכלול הראיות הביאני למסקנה לפיה התאונה התרחשה ביום 12.2.16, ולא ביום 13.2.16.

להלן אנמק בקצרה מסקנתי זו, במצוות תקסד"א לגבי נוסח פס"ד בסדר דין מהיר:

- עדויות התובעים, ובעיקר עדות התובע, לא שכנעו אותי כי יש לתת בהן אמון. אני קובע זאת, תוך מודעות לכך שלמהימנות עדויות התובעים יש משקל גדול בנסיבות התיק.
- התובעים הציגו סיפור דברים תמוה למדי, לפיו, למרבה הפלא ובניגוד למצופה, לא קיימות ראיות אובייקטיביות כלשהן לתמיכה בגרסת התובעים באשר למועד התרחשות התאונה: ראשית, נטען שהתובע נהג ללא טלפון במועד התאונה, והדבר לא סביר נוכח עדות התובעים על קשר טלפוני רציף, תכוף ויומיומי ביניהם, מה גם שבאותה עת התובע נותר בגפו בבית כאשר בני משפחתו היו בנופש באילת ומה גם שהתובע היה לאחר עניין רפואי וביצע נסיעה מיוחדת; שנית, נטען כי התובע נסע עובר לתאונה בגפו ואף ישב בגפו בבית קפה בעיר אחרת ואף שילם שם במזומן, משמע אין כל ראיה אובייקטיבית למהלכיו של התובע ביום התאונה; שלישית, לא היה ולמצער לא הוצג כל עד להתרחשות התאונה, למרות שמדובר היה עפ"י הטענה בתאונה בכביש ראשי בצהריי היום; רביעית, לא בוצע כל צילום או תיעוד של הדברים בזירת התאונה; חמישית, באופן פלאי, מי שסייע לתובע הם שני אלמונים שנותרו אלמונים (נהגת מזדמנת שאפשרה לתובע לעשות שימוש בטלפון הנייד שלה וגרריסט אלמוני שגרר את הרכב המבוטח לביתם של התובעים, "בשחור" וללא כל תיעוד); שישית, לא נטען למעורבות משטרה או מגן דוד אדום, וממילא לא הוצג תיעוד רלוונטי של מעורבותם. בהקשר זה יצוין כי סביר היה שתהיה מעורבות רפואית רלוונטית, נוכח מצבו הרפואי המדווח של התובע ערב התאונה, ונוכח הטלטלה שעבר בזמן התאונה; שביעית, לא הוצגה ראיה אובייקטיבית (דוגמת מסמכי עזיבה מוקדמת של המלון או עדויות של קרובי המשפחה הנוספים שעזבו מוקדם עפ"י הטענה) על כך שמשפחת התובע קיצרה את שהותה באילת בהתחשב במועד התאונה בשבת (23.2.16) דווקא.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 16-07-19571 וייס ואח' נ' שומרה חב' לביטוח בע"מ

- ביום ראשון 14.2.16 התובע שיגר לסוכן הביטוח (שתיווך בין הצדדים) מסרון, שבו אמר "זה היה יום שישי...". אמנם, קודם לכן באותו מסרון נרשם שהתאונה הייתה "אתמול" (משמע יום שבת 13.2.16), אך תמוה וחשוד מאוד שהתובע בעצמו ובמילותיו מסביר שהתאונה התרחשה ביום שישי, כאשר לפי אותו מסרון ליום שישי הייתה משמעות מיוחדת, שבגינה הוזמן גרר פרטי. התובע ניסה לתרץ עניין זה כחלק מבלבול כללי שבו היה נתון גם בשל מצבו הרפואי, אך לא השתכנעתי בסבירותו של הסבר זה.
- בטופס ההודעה על התאונה שנמסר לנתבעת (מוצג נ/1) נרשם 12.2.16 כתאריך התאונה. אמנם התובעת טענה כי הטופס לא מולא בכתב ידה (אלא כנראה ע"י מי מטעם המוסך הרלוונטי), אך סביר והגיוני שמי שמילא את הטופס עשה זאת עפ"י מידע שמסרו לו התובעים דווקא.
- תמוה ביותר שבעת החקירה הפרטית שנערכה לתובע, הוא לא סיפר, ולו במילה אחת, על אותה אלמונית שעצרה בזירת התאונה כדי לסייע לו ושבאמצעות הטלפון הנייד שלה הוא התקשר לתובעת ולבנו. יצוין כי התובע מסר לחוקר הפרטי כי את השיחות הנייד מזירת התאונה ביצע באמצעות הטלפון הנייד שלו. רק לאחר מכן מסרה התובעת לחוקר הפרטי כי בעלה התבלבל בחקירתו הראשונית, וסיפרה על מעורבותה של אותה אלמונית מסייעת. שינוי זה בגרסת התובעים נראה בעיני חשוד ביותר, ואני לא נותן אמון בגרסה המאוחרת של התובעים לגבי מעורבותה של אותה אלמונית, שלא בא זכרה בגרסה הראשונה. לא סביר בעיני, כלל וכלל, כי התובע יכול היה לשכוח לספר לחוקר הפרטי על קיומה ומעורבותה של אותה אלמונית. נראה כי אלו הומצאו ע"י התובעים, בניסיון (לא משכנע) להסביר את העובדה כי ביום 13.2.16 אין תיעוד על שיחות טלפון שקיים התובע, והכל נוכח התעניינות החוקר הפרטי באותן שיחות ובתייעודן.
- תמוה ביותר, שדווקא ביום 12.2.16 התקשר התובע לגרריסט פרטי (שפרטיו מצויים במסמכי החקירה הפרטית), ואולי עוד יותר תמוה ומחשיד, כי התובע לא סיפר ביוזמתו על אותה שיחה לגרריסט, וניסה להסתירה. זאת ועוד, כשנתתי הזדמנות מיוחדת לתובע להתייחס בתום הדיון (לאחר עדויות כל יתר העדים) לעובדה שהוא התקשר ביום 12.2.16 לגרריסט, גם אז התכחש למעשה התובע לאותה שיחה ולאותו גרריסט שעמו קוימה השיחה וטען כי אינו זוכר אותה, הגם שבאותה נשימה אמר "לא יכול להכחיש פלט... אין לי דרך להסביר את הפלט והגם שאישר שזה משונה שדווקא ביום 12.2.16 קוימה ממכשיר הטלפון שלו שיחה עם גרריסט". על רקע תמיהות אלו, מתבלטת התמיהה הגדולה מכל אולי, והיא העובדה שהתובע השיב לשאלתי בתום הדיון ואמר כי אינו מעוניין בהזמנת אותו גרריסט לעדות, למרות (ואולי בגלל) שהבהרתי לו עד כמה חשובה עדותו בנסיבות.
- ביום 12.2.16 דווקא הייתה בהילות מיוחדת להסדרת הביטוח המיוחד לתובע, ובנסיבות ובשים לב לכך שעובר לתאונה לא היה לתובע כיסוי ביטוחי בפוליסה שבנדון, הדבר מעורר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 16-07-19571 וייס ואח' נ' שומרה חב' לביטוח בע"מ

חשד. יצוין, בהתייחס להסברי התובעים, כי נסיעת יתר בני המשפחה באותו סופ"ש הייתה מתוכננת וידועה מראש מן הסתם, ואת נושא הביטוח ניתן היה להסדיר בנחת באחד מימי החול בשבוע שקדם לאותו סופ"ש, כך שהעיתוי המיוחד שנבחר לביצוע השינוי הביטוחי הינו חשוד בנסיבות.

- הוכח כי ביום 12.2.16 דווקא היו שיחות טלפוניות רבות (בין התובע לבין התובעת ואף לבין בנם) בעיתוי התואם את מועד התאונה האפשרית ביום זה (וגם את עצם הבהילות האופיינית לתאונה) ואת מועד השינוי הביטוחי המיוחד שנעשה.
- דווקא לאור הסברי התובעים, כי ביום 12.2.16 התחשק לתובע באופן פתאומי לנסוע ברכב (ולכן פניית התובעת לסוכן הביטוח לביצוע השינוי הביטוחי נעשתה ביום 12.2.16 זה), סביר שהתובע אכן נסע ביום זה, שבו התעורר החשק העז הפתאומי שלו לנסוע ברכב המבוטח, והרבה פחות סביר, שלמרות אותה בהילות מיוחדת שבגינה גם בוצע השינוי הביטוחי ביום 12.2.16 דווקא, התאפק התובע וביצע את הנסיעה ברכב, שבה חשק כל כך, רק ביום שלמחרת (13.2.16). התובעת נשאלה על עניין זה (מדוע בנסיבות הללו לא נסע התובע בעלה ברכב המבוטח כבר ביום שישי) ובתשובה, שהותירה רושם של תשובה האופיינית למי שאינה מעוניינת להעיד על דבר שאינה בטוחה באמתותו, אמרה "זה תצטרכו לשאול אותו. אני לא חושבת שהוא התכוון לנסוע ביום שישי, אני חושבת שמלכתחילה בשביל לנסוע בשבת אבל תשאלו אותו" (בשורות 19-20 בעמ' 21 לפרוטוקול).
- בנסיבות כולן מצאתי לקבוע, פוזיטיבית, כי התאונה התרחשה ביום 12.2.16, הגם שניתן היה בנסיבות להסתפק בקביעה לפיה לא עלה בידי התובעים להרים את נטל הוכחת תאריך התאונה המוטל עליהם. הצדדים לא ניתחו בסיכומיהם משפטית עניין זה של נטל ההוכחה, ולטעמי יש בנסיבות תחולה לסעיף 16 לחוק חוזה הביטוח, תשמ"א – 1981 שעניינו ב"סיכון שנתבטל" משמע ב"ביטוח רטרואקטיבי". ולפי הפסיקה שאיתרתי (הצדדים לא הפנו לפסיקה רלוונטית כלשהי), נטל הוכחת תאריך התאונה, בהיות התאריך חלק מיסודות מקרה הביטוח שעל המבוטח להוכיחם, מוטל על המבוטח [ראו פסק דינו של כב' השופט יצחק עמית בת"א (שלום עכו) 5270/95 מעארבה נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (פורסם בנבו, 3.6.98)].

סיכום

התביעה נדחית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 16-07-19571 וייס ואח' נ' שומרה חב' לביטוח בע"מ

התובעים ישלמו לנתבעת הוצאות בסך 600 ₪ (סכום שכר עד ההגנה שנפסק) וכן שכ"ט עו"ד בסך 3,000 ₪, כאשר בסכום הנ"ל התחשבתי גם בעובדה לפיה התובעים כבר חויבו בהוצאות בסך 3,000 ₪ לטובת הנתבעת, כמפורט מעלה.

על המוכירות לפעול בהקדם לגביית מחצית השנייה של אגרת ביהמ"ש, שאותה לא שילמו התובעים עד היום.

ניתן היום, ח' סיוון תשע"ז, 02 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

אבי כהן, רשם בכיר